

„Ki figyel a magyar kultúrára?”

L. Simon László:
Versenyhátrány –
A (kultur)politika
fogságában
Kortárs, Bp. 2007.

„A kül- és gazdaságpolitika agilitásával és rugalmasságával szemben a kultúrpolitika a pillanatnyi változásoktól való bizonyos függetlenséget kíván meg. Ezt hosszú lejáratú váltóhoz hasonlítjuk, és lényege főleg azáltal van meghatározva, hogy mindig a jövő generáció számára dolgozik” – idézi L. Simon László Klebelsberg Kunót, azt a magyar kultuszminisztert, aki csaknem tíz éven át, 1922–1931-ig ült Eötvös József székében. Azóta tetemes idő telt el, s a rendszerváltoztatás óta is már csaknem két évtized, de még mindig érvényes az a megállapítás, hogy ő volt az elmúlt száz év legnagyobb formátumú magyar kultúrpolitikusa. Amennyire helyénvaló ez a megállapítás Klebelsbergre, annyira lesújtó napjaink politikusi elitjére vonatkozóan. 1920 után a megmaradt ország a gazdasági élet reorganizációjához szükséges háttérfeltételek jó részétől megfosztva, a háborús veszteségek terheivel és a tönkretett szövetű társadalom lelki traumáival birkózva mégiscsak súlyosabb helyzetben volt, mint az 1989–90-es évek Magyarországa: mára mégis azt mondhatjuk, a rövid távú, pártpolitikai-hatalmi érdekeknek kiszolgáltatott, a költségvetés maradékéval működtetett kultúra stratégiai ágazatként az elmúlt időszak egyik legnagyobb vesztese lett. Holott a rendszerváltoztatás egyik alapvető céljának éppen a gondolatszabadság biztosítása és a politikának alávetett és kiszolgáltatott kulturális élet autonómiájának megteremtése látszott.

Mi az oka annak, hogy az elmúlt évtizedek politikaformáló elitje mindennek ellenére mégis lemondott az átfogó magyar kulturális stratégia kidolgozásáról? Miért hiányoznak ma a koncepciózus, erőteljes érdekérvényesítésre képes kultúrpolitikusok, pedig a rendszerváltozás idején a humánkultúra társadalmi pozíciói erőseknek látszottak? Miért maradt el mégis a kulturális élet konszolidációja és kárpótlása? Milyen következményei lehetnek annak, ha az állam teljesen kivonul a kultúra finanszírozásából, felválthatja-e a magánmecenatúra az állami finanszírozást? Mi lesz a megyék által fenntartott vidéki kulturális intézményhálózattal, amikor a megyék leépítése, elorsvasztása folyik? Milyen jövő vár a nemzeti emlékezet profitorientáltan nem működtethető őrzőhelyeire, a múzeumokra, a levéltárakra? Privatizálható-e a kollektív emlékezet? A jelenlegi pályázati rendszerek miért nem teszik lehetővé a kultúra intézményei, szervezetei, többek között a könyvkiadók, a folyóiratok számára a hosszú távú tervezést? – sorolja a kérdéseket L. Simon László.

Kötetének 2003 szeptembere és 2007 ősze között született tényfeltáró, helyzetelemző és fogalomtisztázásra ösztönző tanulmányai, vitacikkei a kulturális élet mielőbbi konszolidációjának szükségességére mutatnak rá. A feladat megoldása csak pártpolitikai szempontokon felülemelkedni tudó szakmai összefogással képzelhető el. Az olyannyira szükséges és a szerző által is szorgalmazott szakmai összefogás azonban rövid kivételektől eltekintve mind ez ideig nem valósult meg. Bár egykor a rendszerváltó nagy pártok mögött elismert értelmiségi rétegek sorakoztak föl, kiszorultak a politikából, vagy ha nem, a politika fenntartás nélküli szolgálivá szegődtek, részben pedig kihátrálva a pártok mögül, a politikát hol elegáns távolságtartással, hol lesajnálva szemlélik. Ugyanakkor állandó tapasztalat az is, hogy a politika sem tart igényt kritikus értelmiségi, szakértői háttérmunkára, visszajelzésekre. Ahogy szélesebb összefüggésekre is tekintve L. Simon fogalmaz: „... nemcsak a populizmusra való hajlam, a műveltség hiánya a gond, hanem az is, hogy a mai vezető politikusok nagy része gyakorlatilag teljesen elszakadt a társadalomtól, nincs emberközeli tapasztalatuk, burokokban élnek. Ez a burok egy nagyon erős, saját maguknak megszavazott anyagi biztonság, olyan, amivel a magyar társadalom nagy része nem rendelkezik... A politikába alulról bekerülni egyre nehezebb...” Egyes szűk, elsősorban a szabad demokráciához köthető csoportok kemény érdekérvényesítésének kivételével a humánkultúra közös érdek- és értékérvényesítése sikertelen maradt, s mára a társadalom szemében a nemzeti kultúra tekintélye erodálódott. Ezt a folyamatot csak felerősítette az az időszak, amikor az értelmiségi és művészeti társadalom türethatárát próbálgatva a bulvár és a szórakoztatóipar műfajainak kormányzati szintű támogatása kultuszminiszteri program lett.

A szakmai érdekképviselet és összefogás kudarcának hátterében azonban nem egyszerűen a kulturális élet átpolitizáltsága van, hanem olyannyira más politikai filozófia, nemzet-, kultúrafelfogás és jövőkép, amely ha nem is teszi lehetetlenné, de legalábbis rendkívül megnehezíti közös kulturális nemzetstratégia kidolgozását. Több kultuszminiszter kísérletezett ilyen program felmutatásával, pl. 2004 júliusában elkészült a Magyar Kulturális Stratégia, 2005-ben A szabadság kultúrája című miniszteri kiáltvány, 2006-ban pedig A kulturális modernizáció irányai című tervezet, elkészítésükbe azonban kizárólag kormányoldalhoz köthető szakértőket vontak be. Ez eleve kérdésessé tette kimunkálók részéről a kormányzati ciklusokon átívelő, közmegegyezésre épülő kulturális stratégia megalkotásának szándékát. 2006 májusában írta meg L. Simon a kötetbe felvett A jobboldali kultúrpolitika hiánya című cikkét arról, hogy alternatívát az ellenzéki oldal sem tudott felmutatni.

Uralkodó a felfogás, hogy a kultúra bár bizonyos megszorításokkal, de mégiscsak áru, és a kulturális nyilvánosság területén is piaci törvényszerűségek érvényesülnek. A szerző több írásában hangsúlyozza, hogy e meghatározás korlátai igencsak komolyak, mivel a kulturális piac szabályai csak részben feleltethetők meg a gazdasági, a kereskedelmi élet törvényeinek. (Úgy is fogalmazhatunk, hogy úgy áru a kultúra, ahogy egy országot nem lehet céggként működtetni, s ahogy az ember sem csupán munkaerő.) Mert „míg a gazdaságban szinte minden területen a globális logika, erőforrás-felhasználás és a táguló piac jellemző, addig a kulturális élet legtöbb területén, de kifejezetten az örökségvédelemben továbbra is a helyhez kötöttség, a lokális identitások erősítése a szervező szempont... Az egymás mellett élő, egymásra erősen ható, sok közös gyökérrel rendelkező lokális identitások együttese a legnagyobb érzelmileg átélhető közösségi identitás, ezért a helyi kulturális közösségek támogatásával éppen a nemzeti kultúrát, a nemzeti identitást lehet erősíteni.” A nemzeti közösség kohézióját mindenekelőtt az anyanyelv, az irodalom, a megélt történelem tartja fenn és erősíti. A globális piacra termelő multinacionális cégeknek viszont nem érdekük a nemzeti identitás erősítése, sőt, kifejezetten *ellenérdekeltek* abban, hogy az általuk piacként kezelt területeken erős önazonossági tudattal rendelkező nemzeti közösségek maradjanak meg. Természetes céljuk a korlátlan terjeszkedésnek akadályt jelentő gátak lebontása, legyen szó nemzeti identitásról, anyanyelvről, helyi tradíciókról, amelyek ebben a rendszerben legfőljebb turista-csalogató skanzen-keretekben érdemesek a megőrzésre. A tapasztalat azt mutatja, hogy a nagy nemzetközi cégek általában olyan kulturális projekteket támogatnak, amelyek nem anyanyelvhez kötöttek. Ezért tévút az az elképzelés, amely a magánmecenatúrában látja a nemzeti kultúra építésének és őrzésének jövőjét. A modernkor vívmánya az, hogy a közhatalomnak, vagyis az államnak feladata, joga és kötelessége a közösségi emlékezet, a nemzeti kultúra és intézményrendszerének védelme, amelyhez a magánmecenatúra hozzájárulása kívánatos és szükséges, de természeténél fogva az állami szerepvállalás kiváltására nem alkalmas.

L. Simon az előbb röviden vázolt indokok alapján vitakozik azzal a koncepcióval, amely a globális piac világában az állam minimalizálását, az állami kompetenciák szűkítését, kultúraszervező és -finanszírozó funkcióinak a teljes leépítését hirdeti. Nem csak azért, mert Magyarország kis ország lévén, a nagy piacok törvényszerűségei nálunk nem érvényesülnek (kisebb a piac, a rentabilitáshoz nincs elég fogyasztó), hanem azért is, mert európai, például német példákkal tudja bizonyítani, hogy gazdag, nagy lélekszámú országok is komoly költségvetési forrásokat biztosítanak a nemzeti kultúra fenntartására, illetve a kiemelt intézmények működését védik az esetleges káros piaci hatásoktól. Mint rávilágít, az Eu-

rópai Unióban is „sokszor a támogatások, és nem az értékek, a tehetség versenye folyik.” (Hasznos volna egyszer összehasonlítást végezni arra vonatkozólag, hogy a volt szocialista országokban mi a helyzet ebben a tekintetben.)

L. Simon kötetének címe és kulcsszava is a versenyhátrány. Mert a piaci versenyben hátrányban van a közszolgálat a szórakoztatóiparral, a magaskultúra a populáris kultúrával szemben. Az irodalmi folyóirat elbukik a bulvárlapok piacán: magánmecenást találni esélye sincs, kis példányszáma miatt ugyanis nem vonzó „reklámhordozó”. Ráadásul a piacon, az átpolitizált közéletben a versenyt kívülről befolyásoló tényezők érvényesülnek értékrendekre, világnézetekre vonatkozóan, s az esélyegyenlőtlenséget maga a szabad versenyt hangoztató kormányzat erősíti a gazdasági életben vállalkozások sorsát eldöntő állami megrendelésekkel, a kulturális életben pedig például „közpénzből fenntartott másodlagos hatalmi tényezők (például az állami televízió kulturális szerkesztői)” útján. Ugyanakkor az állam kultúra-fenntartó felelősségét látványosan elkendőző pályázati rendszerrel kulturális műhelyeket, de alapellátást nyújtó intézményeket is folyamatos bizonytalanságban, kiszolgáltatott helyzetben lehet tartani. Az irodalmi folyóiratok például évente, decemberben pályázhatnak a következő évre a Nemzeti Kulturális Alaphoz támogatásért, így az általában januárban meghozott döntésig jövőjüket illetően teljes a bizonytalanság. Mire a megítélt támogatás eljut a szerkesztőségekhez, több hónap telik el. Ezen az áldatlan állapoton egyik kormányzat sem változtatott.

Gazdaságosság, verseny, teljesítmény, hatékonyság, eredményesség – alkalmazhatók-e ezek a gazdasági életből átvett fogalmak a kulturális életben? A szerző Bibó Istvánt idézi, aki az 1940-es években így figyelmeztetett: „bármennyire nélkülözhetetlen is a modern eltömegesedett igazgatás világában az eredményesség biztosítása, az eredményesség kizárólagos kultusza a szabadság és a kultúra pusztulásával jár, éppen ezért a jó bürokrácia ösztönösen – de ha baj van, tudatosan is – ellenáll az eredményesség kizárólagos kultuszának.”

L. Simon László írói műhelyét részben odahagyva vállalt közéleti szerepet, s könyvkiadóként, folyóirat-szerkesztőként, 2004 óta a Magyar Írószövetség titkáráként, majd 2006-tól a Fejér megyei önkormányzat Oktatási és Kulturális Bizottságában is dolgozva ismerte meg a magyar kulturális élet intézményeinek és szervezeteinek finanszírozási, működési és igazgatási gondjait, így átfogó ismeretanyag birtokában összegezhette tapasztalatait. A kultúra társadalmi szerepének újragondolására és ezzel kapcsolatban az egyre sürgetőbb szemléletváltás szükségességére rávilágító kötete vitaindítóan is tekinthető.

Rosonczy Ildikó

Ágh István (1938, Felsőöskéz) költő, író, műfordító. A Hetek alkotócsoporthoz tartozott. 1975-től az Új Írás folyóirat munkatársa, jelenleg a Hitel szerkesztője. József Attila- (1969, 1980) és Kossuth-díjas (1992). Legutóbbi kötete: *Ok-tóberi fogadalom* (versek, 2006).

Bacsik Lüszién (1980, Kazincbarcika) 2003-ban végzett a Miskolci Egyetemen történelem szakos középiskolai tanárként, 2007-ben kapott szociológia szakos diplomát, szociális szakirányon. Dolgozott már üzletkötőként és telefonmarketingesként, de pedagógusi hivatását sosem gyakorolhatta. Kazincbarcikán él.

Boldogh Dezső (Fülöp Gábor) (1967, Budapest) költő. 2003 óta publikál irodalmi lapokban, köztük a Magyar Naplóban is. Budapestben él. Első verseskötete: *Gyalogbeszéd* (2005).

Ekler Andrea (1971, Budapest) kritikus, irodalomtörténész. A pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem irodalom-nyelvészet szakán végzett, majd az ELTE Drámapedagógia Társaság dráma szakán tanult. Tanulmánykötete: *Létra az örökléthez* (2004), sajtó alá rendezte Németh László világirodalmi tanulmányainak első két kötetét.

Faludi Ádám (1951, Tata-bánya) író. 1997-ig számos munkahelyen, legtöbbször tanárként dolgozott, ezt követően három évig újságíró, jelenleg szabadfoglalkozású. 1970-től az írás mellett más kifejezési formák is – happening, akció, vizuális költészet, rock – megjelennek alkotásaiban. Legutóbbi kötete: *Országúti firkáló* (novellák, 2004).

Fecske Csaba (1948, Székesfehérvár) költő. 1969 óta publikál. Húsz könyve jelent meg eddig (versek, gyerekversek, mesék). Többek közt Szabó Lőrinc-díjas. Legutóbbi kötete: *Első életem* (2006). Előkészületben: *Fricskamaxi* (humoreszek), *Tolvaj szél* (gyerekversek) és *Az elhasznált idő* (szonettek).

Ferdinandy György (1935, Budapest) író. 1964-től a Puerto Ricó-i Egyetem tanára. 1964 és 1970 között a *Szomorú Vasárnap* című lap kiadója. 1976-tól 1985-ig a Szabad Európa Rádió külső munkatársa. A francia írószövetség és a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság tagja. József Attila- (2000) és MAOE Életműdíjas (2006). Legutóbbi kötete: *A bolondok királya* (2007).

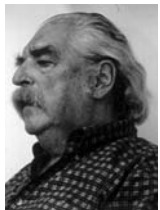
Hegedűs Imre János (1941, Székelyhídegyháza) író, irodalomtörténész. Sepsiszentgyörgyön gimnáziumi tanár és szakfelügyelő, 1984-ben emigrált Ausztriába. Bécsben és Budapestben él. Kötetei: *Körfolyosó – bécsi glosszák* (esszék, 2003), *A néma esküje*, (önéletrajzi regény 2004), *Benedek Elek* (monográfia, 2006).

Horváth Elemér (1933, Csorna) költő. 1956-ban elhagyta Magyarországot. Élt Olaszországban, jelenleg az Egyesült Államokban él. Többek közt Graves- (1993), József Attila- (1997), Ady- (1998) és Füst Milán-díjas. Legutóbbi verseskötete: *Talajvíz* (2002).

Lehoczky Ágnes (1976, Budapest) költő. A Pázmány Péter Egyetem magyar-angol szakán végzett 2001-ben. Eddigi két verseskötete: *ikszedik stáció* és *Medallion*. 2005-ben Angliában MA-t szerzett Kreatív Írásból. 2006 októberétől PhD-s hallgató Norwich-ban.

Monoszló Dezső (1923, Budapest) író, költő, műfordító. 1947 és 1968 között Pozsonyban élt. Volt a Csehszlovák Írószövetség magyar titkára, az Irodalmi Szemle szerkesztője. 1968-ban Újvidékre emigrált, 1970-től Bécsben él. József Attila- és Arany János-díjas. Legutóbbi kötete: *Gutaitűtök balladája* (versek, 2002).

Móser Zoltán (1946, Székesfehérvár) fotóművész, tanár. Bicskén él. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen és a kolozsvári Sapientia Egyetemen tanít. Írásai a mai magyar irodalommal, a modern magyar művészetrel, fotóesztétikával, a magyar középporral, a népköltéssel és a népzenevel foglalkoznak.

Nagy Gábor (1972, Körmen) költő, irodalomtörténész, a szombathelyi Berzsenyi Dániel Főiskola docense. Magyar és összehasonlító irodalomtudományból szerzett PhD fokozatot 2000-ben. Tokaji Írótábor díjas. Legutóbbi kötete: *Átok, balszam* (versek, 2003).

Oláh János (1942, Nagybörzsöny) költő, író. A Kilenck alkotócsoporthoz tartozott. Az Új Kézirat Kiadó vezetője, majd 1994-től a Magyar Napló folyóirat főszerkesztője. József Attila-díjas (1994). Legutóbbi kötete: *Por és hamu* (versek, 2002).

Ronoczy Ildikó (1953, Szekszárd) a Magyar Napló szerkesztője. Történészként az 1848/49-es forradalom és szabadságharc kutatója. Legutóbb fordításában és gondozásában megjelent: *Ivan Ivanovics Oreusz: Oroszország háborúja a magyarok ellen 1849-ben.* (2002)

Szentmártoni János (1975, Budapest) költő, író, a Magyar Napló szerkesztője. 2006 óta a Könyves Szövetség elnöke. Gérecz Attila- (1995), Édes Anyanyelvünk- (2004) és József Attila-díjas (2007). Legutóbbi kötete: *A másik apa* (versek, 2005).

Takáts Zsuzsa (1938, Budapest) költő, műfordító. Az ELTE spanyol-portugál tanszékének docense volt. József Attila- és Babérkoszorú-díjas. 2004-ben a NKÖM Édes Anyanyelvünk pályázatán I. díjban részesült. Legutóbbi kötete: *Üdvözlégy; utazás!* (versek, 2004).

Wutka Tamás (1951, Budapest) esszéista. Budapestben él. Önálló kötetek: *Benedek István* (1990) *Mindent tudunk* (1994). Publikációk az utóbbi években: Lyukasóra, Új könyvpiac, Kortárs.

Zsávolya Zoltán (1968, Csorna) költő, író. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tanít. Legutóbb megjelent könyve: *Poliptichon. Fantomképek a kortárs magyar irodalomról* (2006).

TERÉZVÁROSI VERSEK ESTÉK

a FOKUSZ Egyesület rendezvénysorozata a Magyar Írószövetségben

Minden hónap második szerdáján 17 órától kerül megrendezésre a FOKUSZ Egyesület Terézvárosi Verses Esték nevű programja. Célja a kortárs költészet népszerűsítése. Tematikáját zenei előadások színesítik. Hónapról hónapra lehetőséget kíván nyújtani a versszerető közönségnek az ismert és kevésbé ismert

költőkkel való rendhagyó találkozásra. A sorozatot Szentmártoni János szerkeszti és moderálja.

Első alkalommal **Kovács István** József Attila-díjas költő lesz a vendég, akinek verseit a szerzőn kívül **Dinnyés József** előadóművész szólatlatja meg.

Időpont:
2008. január 16. 17 óra

Helyszín:
Magyar Írószövetség Klubja
(1062 Bp. Bajza u. 18.)

Minden érdeklődőt nagy szeretettel várnak a szervezők!

A Magyar Napló az alábbi hírlapüzletekben biztosan kapható

Bicske, Bocskai u. 5.	Debrecen, Péterfia u. 18.	Orosháza, Vásárhelyi út 23/a
Bonyhád, Szabadság tér 12.	Dunakeszi, Nádas u. 6. (Auchan)	Pápa, Kossuth u. 30.
Budaörs, Kinizsi u. 1.	Eger, Széchenyi u. 20.	Pécs, Komlói út
Budaörs, Sport u. 2. (Auchan)	Érd, Budai utca	Pécs, Nagy Lajos király út
Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky u. 76.	Fehérgyarmat, Kossuth tér 3-5.	– Alsómalom u. sarok
Budapest V., Váci u. 10.	Fót, Fehérkő u. 1. (Cora)	Pécs, Király u. 20.
Budapest V., Városház u. 3–5.	Győr, Királyszék u. 33.	Solymár, Szent Flórián u. 2.
Budapest X., Örs Vezér tere (Árkád)	Gyula, Béke sugárút 12.	Sopron, Széchenyi tér
Budapest XI., albertfalvai Auchan	Kaposvár, Kaposvár Pláza	Szeged, Zápor u. 4.
Budapest XI., Kelenföldi pu. 19–49.	Kecskemét, Széchenyi tér	Székesfehérvár, Palotai út 1.
Budapest XIV., Stefánia u. (Sport Aréna)	Komárom, Igmándi 11.	Szentes, Alsóret u. 258.
Budapest XXII., Nagytétényi u 37–47.	Koszeg, Városház u.5	Szolnok, MÁV-pályaudvar
Budapest XXIII., Bevásárló u. 2.	Marcali, Rákóczi u. 19-21.	Szolnok, Szandaszolos
Csongrád, Fő tér 2–4.	Mezőkövesd, Mátyás király u. 101.	Szombathely, Szurcsapó u. 4.
Debrecen, Füredi u. 27.	Miskolc, Szemere út 2.	Tapolca, Veszprémi u. 5.
	Miskolc, Szentpéteri kapu 103.	Tatabánya, Gyori út 1.
	Nagykanizsa, Pláza	Törökbálint, Torbágy u. 1/b
	Nyíregyháza, Szeffü u. 75.	Zalaegerszeg, Sport u. 1.

Törzsvásárlói program

Felhívjuk Olvasóink figyelmét a Lapker Zrt. új Törzsvásárlói programjára. Azok, akik rendszeresen ugyanazon a hírlapárúsító helyen vásárolják meg a Magyar Naplót, a program segítségével biztosan hozzájutnak folyóiratunkhoz. Nincs más dolguk, mint az árusító helyen kitölteni egy megrendelőlapot és átvenni egy azonosító kártyát. Ennek segítségével az adott hírlapárúsító helyen minden hónapban hozzájutnak a Magyar Naplóhoz. Csatlakozzon a törzsvásárlói programhoz! Bővebb tájékoztatás a hírlapüzletekben.

Feliratkozás a Magyar Napló elektronikus hírlevelére

Csatlakozzon hírlevelünk népes olvasótáborához és a jövőben rendszeresebb, közvetlen tájékoztatást kap legújabb kiadványainkról, programjainkról. Iratkozzon föl a www.magyarnaplo.hu oldalon, vagy küldje el e-mail címét az info@magyarnaplo.hu címre.

A Magyar Napló Kiadó könyveit megvásárolhatja internetes könyvruházunkban is, a világhálón! Internetes rendelésnél a postaköltséget kiadónk állja.

Szerkesztőségünk 500 Ft-os áron,
korlátozott számban
visszavásárolja
az alábbi Magyar Napló számokat:

1995. december	5 db
1996. március	2 db
1996. május–június	4 db
1996. július–augusztus	5 db
1996. november	4 db
1996. december	5 db
1997. március	3 db
1997. december	5 db
1998. január	2 db
1999. november	4 db

valamint **Oláh János Közel** című könyvéből 1 db-ot 2000Ft-os áron. Kérjük, ha a felsorolt kiadványokból példányokkal rendelkezik, keresse kiadónkat! Telefon: (1) 413-6672
E-mail: info@magyarnaplo.hu

Folyóiratunk az alábbi könyvesboltokban kapható

Alternatív Könyvesbolt

Debrecen, Hatvan u. 1/a

Avantgard Könyvesbolt

Szolnok, Baross Gábor u. 24.

Budapesti Teleki Téka

Budapest VIII., Bródy Sándor u. 46.

Custos-Zöld Könyvesbolt

Budapest II., Margit krt. 7.

Ecclesia Szövetkezet

Budapest V., Ferenciek tere 7-8.

Fidibusz Ajándékbolt

Kisbér, Széchenyi u. 11.

Fókusz Könyváruház

Miskolc, Széchenyi u. 7.

Főnix Könyvkereskedő

Budapest VII., Vörösmarty u. 5.

Gonda Könyvesbolt

Eger, Széchenyi u. 42.

Gondos Béla Könyvkereskedő

Budapest VIII., Erdélyi u. 19.

Huszár Gál Kft.

Budapest V., Deák tér 4.

Írók Könyvesboltja

Budapest VI., Andrássy út 45.

Jáspis Könyvesbolt

Budapest XVI., Rákosi u. 151/B

Sík Sándor Könyvesbolt

Szeged, Oskola u. 27.

Kincsestár Könyvesbolt

Balassagyarmat, Rákóczi u. 61.

Kincskereső Könyvesbolt

Makó, Széchenyi tér 10.

Kódex Könyváruház

Budapest V., Honvéd u. 5.

Koszorús Oszkár Könyvesboltja

Orosháza, Gyory Vilmos tér 1.

Körmendi Zoltán

Tatabánya, Réti u. 1.

Kötet Bt.

Nyíregyháza, Szent István u. 4.

Bálint Sándor Könyvesbolt

Szeged, Aradi vértanúk tere 8.

Litea Könyvesbolt

Budapest I., Hess András tér 4.

Móra Ferenc Könyvesbolt

Kecskemét, Szabadság tér 3/A

Osiris Könyvesház

Budapest V., Veres Pálné u. 4-6.

Petőfi Könyvesbolt

Hódmezővásárhely, Andrássy u. 5-7.

Péger Galéria

Paks, Dózsa György út 3.

Püski Könyvesbolt

Budapest I., Krisztina krt. 26.

Ráday Könyvesház Kft.

Budapest IX., Ráday u. 27.

Rédei Benedekné Könyvesboltja

Heves, Erzsébet tér 10.

Sophisto Kft. Magiszter

Könyvesbolt

Budapest V., Városház u. 1.

Suli-Könyv Kft.

Tatabánya, Réti út 166. fsz.1.

Szenzo Könyvesbolt

Hajdúböszörmény, Munkácsy u. 5.

Sziget Könyvesbolt

Debrecen, Egyetem tér 1.

Varga Gyuláné

Könyvkereskedő

Veresegyház, Fő tér

Vince Könyvesbolt

Budapest I., Krisztina krt. 34.

<p>ETILÉN 95 Kft.</p> <p>Műanyag hulladék újrahasznosítás Műanyag hulladék begyűjtése. Másodlagos alapanyagok - darálék, regranulátum - gyártása, bér munkában is. Új és használt műanyagipari feldolgozó gépek értékesítése</p> <p>2141 Csömör, Kistarcsai út 19. Tel./Fax: 06-28/447-305 Mobil: 06-30/496-2022 E-mail: etilen95@invitel.hu www.etilen95.hu</p>						DOLOG- TALAN MEH		KÖNYV, LATINUL		SZIKLA- DARAB RÖVID- NADRAG		-VE, PÁRJA		ROMÁN TEREP- JÁRO		ALÁVALÓ, BECS- TELEN		ÖCSÉNY HATÁRAI	
		...ÉSA VARÁZSLÓ (T. MANN)		MEG- FEJTÉS; 1. EGY- FORMA								MENY- ASSZONY ELŐTAG; LEGI						KELET, RÖVIDEN ÍVEL	
		AFRIKAI ÁLLAT AKIÜTÉS JELE								MIKLÓS FOFAP HJ MANISTA TÖRT. RÓ SZÓR									
				IR. SZÁMA 3136 PÁRDUC- MACSKA								IR. SZÁMA: 7763 GYŐZEL- MET ARAT							
		LOP-... SOSTÓ KINABAN						SZÍNRE VISZ PUCOL, FENYESÍT											
		OXIGÉN, SZÉN VJ. ELŐADÓ, RÖVIDEN				ANG. POLI- TIKAI PÁRT ERKÉLY, TORNÁC										MÁJUS ELEJEI KONTRA FOKOZÁSA			
MEG- FEJTÉS, 2. DERŐS		SZ		ERKEL FERENC SZÜLŐ- HELYE		FELSŐ VEGTAG ELTERJE- DÉSI TERÜ- LET, PO- PULÁCIÓ		NORMA... MARTIN RITT FILM.E		ALKALOM- SZERU BEBORÍT				TENYÉ- SZIK, NŐ HÁZVÉGI					
				POZITÍV ELEKTROD						SZOLGA- LABOL EL- BOCSÁT ORSZÁG KÖLTŐ									
JÚLIUS- BAN UDUL										ŰREGI EMLŐS- ÁLLAT ELEKTOR ANSZUL									
LOVAS NOMIAD NÉP				ELRINGAT MÁGNES- MAGI															
						ÉN, LATINUL ÉSZAK, RÖVIDEN				TÉLI SPORT FÉLÓTI									
A TETEJÉT ERINTI		Z																	

A rejtvény besatírozott főszoraiban Petőfi Sándor: Az első dal című verséből idéztünk. Ezt küldje be a kivágot pályázati szelvényvel együtt címűnkre. A helyes megfejtést beküldők között **egy nyertes könyvjutalomban** részesít.

Magyar Napló Szerkesztősége
1450 Budapest, Postafiók 77.

Beküldési határidő: **2008. január 31.**

PÁLYÁZATI SZELVÉNY
MAGYAR NAPLÓ
2008./JANUÁR